

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
2ης Μαρτίου 2004 *

«Υπάλληλοι – Μη προαγωγή – Συγκριτική εξέταση των προσόντων –
Δικαστική ακυρωτική απόφαση – Εκτελεστικά μέτρα – Άρθρο 233 ΕΚ –
Προσφυγή ακυρώσεως και αγωγή αποζημιώσεως»

Στην υπόθεση Τ-197/02,

Γεώργιος Καραβέλης, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος
Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Χ. Ταγαρά, δικηγόρο,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους J. F. de Wachter και
B. Μάγνη, επικουρούμενους από τον Ν. Κορογιαννάκη, δικηγόρο, με τόπο
επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού-εναγομένου,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της
αποφάσεως του Κοινοβουλίου της 28ης Σεπτεμβρίου 2001 περί μη αναδρομικής
προαγωγής του προσφεύγοντος-ενάγοντος στον βαθμό Α4 και, αφετέρου, αγωγή
περί αποκαταστάσεως της υλικής ζημίας και ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης
την οποία ο προσφεύγων-ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη,

* Γλώσσα διαδικασίας: η η ελληνική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. R. García-Valdecasas, πρόεδρο, P. Lindh και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: I. Νάτσινας, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Σεπτεμβρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- 1 Το άρθρο 45, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) ορίζει τα εξής:

«Η προαγωγή κατά βαθμό παρέχεται με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής και συνεπάγεται την κατάληψη από τον υπάλληλο του αμέσως ανώτερου βαθμού της κατηγορίας ή του κλάδου στον οποίο ανήκει. Η προαγωγή γίνεται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν συμπληρώσει έναν ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας στον βαθμό τους, μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής, καθώς και των εκθέσεων για τους υπαλλήλους αυτούς. [...]»

- 2 Οι προαγωγές των υπαλλήλων του Κοινοβουλίου για την περίοδο προαγωγών 1998 πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπουν η εσωτερική οδηγία προς τις συμβουλευτικές επιτροπές προαγωγών, της 17ης Ιανουαρίου 1992 (στο εξής: εσωτερική οδηγία), και η απόφαση του Προέδρου

του Κοινοβουλίου της 24ης Φεβρουαρίου 1992, η οποία καθιερώνει ένα νέο σύστημα διαχείρισεως θέσεων και σταδιοδρομιών.

- 3 Το άρθρο 2 του παραρτήματος της εσωτερικής οδηγίας προβλέπει τα ακόλουθα:
- «Οι επιτροπές διαθέτουν περιθώριο εκτιμήσεως 22 μονάδων, οι οποίες είναι δυνατό να χρησιμοποιηθούν ώστε να ληφθούν υπόψη ιδίως:
- η επαγγελματική κινητικότητα με πρωτοβουλία του [προαγώγιμου υπαλλήλου],
  - η άσκηση καθηκόντων υψηλότερου βαθμού χωρίς χορήγηση ad interim στον υπάλληλο,
  - η τελειοποίηση νέων διαδικασιών για την αύξηση της αποδοτικότητας της εργασίας».
- 4 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 της εσωτερικής οδηγίας, η σύνθεση της συμβουλευτικής επιτροπής προαγωγών (στο εξής: ΣΕΠ) για την περίοδο προαγωγών 1998 ορίστηκε με απόφαση που έλαβε στις 26 Μαΐου 1998 ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου υπό την ιδιότητά του ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ).

Ιστορικό της διαφοράς

- 5 Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) ανέλαβε υπηρεσία στο Κοινοβούλιο στις 14 Ιανουαρίου 1982 ως υπάλληλος διοικήσεως βαθμού Α 7. Την 1η Απριλίου 1984 προήχθη στον βαθμό Α 6, την 1η Ιανουαρίου 1993 στον βαθμό Α 5 και την 1η Ιανουαρίου 2000 στον βαθμό Α 4.
- 6 Κατά την περίοδο προαγωγών 1998, η ΑΔΑ, με απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1998, προήγαγε οκτώ υπαλλήλους προταθέντες από τη ΣΕΠ και, στο πλαίσιο αυτό, αρνήθηκε να προαγάγει τον προσφεύγοντα στον βαθμό Α 4. Κατά της αποφάσεως αυτής, ο προσφεύγων άσκησε στις 22 Ιουλίου 1999 προσφυγή ακυρώσεως και αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου.

- 7 Το Πρωτοδικείο, με απόφαση της 8ης Μαΐου 2001, Τ-182/99, Καραβέλης κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2001, σ. ΙΙ-1313, Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. Ι-Α-113 και ΙΙ-523, στο εξής: απόφαση της 8ης Μαΐου 2001), ακύρωσε την απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1998, διαπιστώνοντας, κατ' ουσίαν, ότι η ΣΕΠ δεν είχε λάβει υπόψη της τα προσόντα του προσφεύγοντος και ότι η ΑΔΑ δεν είχε προβεί σε πραγματική σύγκριση των προσόντων όλων των προαγώγιμων υπαλλήλων, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 45 του ΚΥΚ (βλ. ιδίως σκέψεις 38 και 44).
- 8 Στο πλαίσιο της εκτελέσεως της ως άνω δικαστικής αποφάσεως, το Κοινοβούλιο συγκάλεσε στις 19 Ιουνίου 2001 τη ΣΕΠ. Κατόπιν συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων του προσφεύγοντος και των προσόντων των λοιπών προαγώγιμων υπαλλήλων της περιόδου προαγωγών 1998, η ΣΕΠ αποφάσισε να μην προτείνει τον προσφεύγοντα για προαγωγή στον βαθμό Α 4 από 1ης Ιανουαρίου 1998. Τα πρακτικά της συνεδριάσεως αυτής εγκρίθηκαν στις 17 Ιουλίου 2001.
- 9 Με έγγραφο της 27ης Αυγούστου 2001, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου, στον οποίο είχε κοινοποιηθεί η γνωμοδότηση της ΣΕΠ της 19ης Ιουνίου 2001 με την οποία προτάθηκε η μη προαγωγή του προσφεύγοντος, ζήτησε από τη ΣΕΠ «περισσότερες διευκρινίσεις σχετικά με τη γνωμοδότηση της επιτροπής όσον αφορά τα προσόντα [του προσφεύγοντος] εν συγκρίσει με αυτά του C. Chopin, της I. De Simone-Diehl και της P. Winther», καθώς και να του διαβιβάσει αντίγραφο των εκθέσεων βαθμολογίας των τεσσάρων αυτών υπαλλήλων για τις περιόδους 1993/1994 και 1995/1996. Οι C. Chopin, I. De Simone-Diehl και P. Winther είχαν προαχθεί κατά την περίοδο προαγωγών 1998.
- 10 Προς απάντηση στο έγγραφο αυτό, ο πρόεδρος της ΣΕΠ παρουσίασε στις 7 Σεπτεμβρίου 2001 στα μέλη της επιτροπής αυτής πρόσθετα πρακτικά με τις ζητηθείσες διευκρινίσεις, τα οποία εγκρίθηκαν από την επιτροπή και υπογράφηκαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 (στο εξής: πρόσθετα πρακτικά).
- 11 Ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου, αφού έλαβε γνώση των προσθέτων πρακτικών και των προμνησθέντων (βλ. ανωτέρω σκέψη 9) εγγράφων, αποφάσισε, στις 28 Σεπτεμβρίου 2001, να μην προβεί στην αναδρομική προαγωγή του προσφεύγοντος στον βαθμό Α 4 από 1ης Ιανουαρίου 1998 (στο εξής: επίδικη απόφαση). Η απόφαση αυτή, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 17 Οκτωβρίου 2001, αναφέρει τα ακόλουθα:

«Κατόπιν συγκριτικής εξέτασεως των προσόντων [του προσφεύγοντος] και των προσόντων των λοιπών [προαγώγιμων υπαλλήλων] για την περίοδο προαγωγών 1998, κρίνεται ότι δεν συντρέχει λόγος αναδρομικής προαγωγής αυτού από 1ης Ιανουαρίου 1998.»

- 12 Στις 8 Νοεμβρίου 2001, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ κατά της επίδικης απόφασεως. Με απόφαση της 12ης Μαρτίου 2002, το Κοινοβούλιο απέρριψε την ένσταση αυτή αναφέροντας τα ακόλουθα:

«[Στη] συμβουλευτική επιτροπή προαγωγών Α/ΛΑ ανετέθη να προβεί σε λεπτομερή εξέταση των προσόντων σας σε σύγκριση προς τα προσόντα των υπαλλήλων που προήχθησαν από τον βαθμό Α 5 στον βαθμό Α 4 κατά την περίοδο προαγωγών 1998. Βάσει των πορισμάτων αυτής της εξέτασεως, ο Γενικός Γραμματέας έλαβε την απόφασή του της 28ης Σεπτεμβρίου 2001. Κατά συνέπεια, τα επαγγελματικά σας προσόντα αποτέλεσαν το αντικείμενο ενδελεχούς συγκρίσεως.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Ιουνίου 2002, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή.
- 14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 15 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2003.

- 16 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή·
  - να ακυρώσει την επίδικη απόφαση καθώς και την απόφαση του Κοινοβουλίου της 12ης Μαρτίου 2002 περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως·
  - να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να του καταβάλει το ποσό των 12 500 ευρώ προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης τις οποίες υπέστη·
  - να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 17 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
  - να απορρίψει το αίτημα αποκαταστάσεως της υλικής ζημίας και ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης·
  - να απορρίψει το αίτημα του προσφεύγοντος σχετικά με την καταδίκη του Κοινοβουλίου στην καταβολή των δικαστικών του εξόδων.
- 18 Πέραν των στοιχείων και εγγράφων που έχει ήδη προσκομίσει το Κοινοβούλιο με τα υπομνήματά του, ο προσφεύγων ζητεί να κληθεί το Κοινοβούλιο, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, να προσκομίσει ιδίως τα ακόλουθα στοιχεία και έγγραφα:
- αντίγραφο των εκθέσεων βαθμολογίας των λοιπών προαχθέντων υπαλλήλων·
  - τις μαρτυρίες του προέδρου και των μελών της ΣΕΠ, αντιστοίχως, σχετικά με τις συνθήκες συντάξεως και αποδοχής των προσθέτων πρακτικών.

Επί των αιτημάτων ακυρώσεως

- 19 Προς στήριξη των αιτημάτων ακυρώσεως, ο προσφεύγων επικαλείται δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, την παράβαση του άρθρου 233 ΕΚ και από καταστρατήγηση διαδικασίας και κατάχρηση εξουσίας. Ο δεύτερος αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, την παράβαση του άρθρου 233 ΕΚ και από καταστρατήγηση διαδικασίας και κατάχρηση εξουσίας

- 20 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη. Αφενός, ο προσφεύγων αμφισβητεί το σύννομο της συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων στην οποία προέβη το Κοινοβούλιο σε εκτέλεση της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001. Αφετέρου, ο προσφεύγων αμφισβητεί το βάσιμο της αξιολογήσεως των προσόντων του στο πλαίσιο της εξετάσεως στην οποία προέβησαν η ΣΕΠ και η ΑΔΑ σε εκτέλεση της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001.

Επί του πρώτου σκέλους

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 21 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η συγκριτική εξέταση των προσόντων στην οποία προέβησαν η ΣΕΠ και η ΑΔΑ πάσχει από μια σειρά τυπικών πλημμελειών συνισταμένων, μεταξύ άλλων, στη σύνθεση της ΣΕΠ της 19ης Ιουνίου 2001 σε σχέση προς τη σύνθεση της ΣΕΠ της 30ής Ιουνίου 1998. Ο προσφεύγων επικρίνει επίσης το ότι η ΑΔΑ έθεσε εκ νέου το ζήτημα στη ΣΕΠ, το ότι η ΣΕΠ συνέταξε πρόσθετα πρακτικά καθώς και το ότι η γνωμοδότηση της ΣΕΠ δεν εξετάστηκε από κοινού από την ΑΔΑ και τους γενικούς διευθυντές.
- 22 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η συγκριτική εξέταση των προσόντων στην οποία προέβη σε εκτέλεση της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001 ήταν νομότυπη και θεωρεί αβάσιμες τις αιτιάσεις τις οποίες διατυπώνει ο προσφεύγων όσον αφορά τη σύνθεση της ΣΕΠ και τις διαδικασίες στο πλαίσιο της εν λόγω επιτροπής και της ΑΔΑ.

– Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 23 Ο προσφεύγων επικρίνει, καταρχάς, το γεγονός ότι η ΣΕΠ που συνήλθε στις 19 Ιουνίου 2001 δεν είχε την ίδια σύνθεση με εκείνη που συνήλθε στις 30 Ιουνίου 1998. Υποστηρίζει, συναφώς, ότι δύο από τα οκτώ μέλη της ΣΕΠ του 1998 αντικαταστάθηκαν με άλλα άτομα το 2001 και ότι ένα ακόμη μέλος καθώς και οι τρεις παρατηρητές που έλαβαν μέρος στη συνεδρίαση του 1998 δεν μετέσχαν στη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001. Επισημαίνει ότι ένας εκπρόσωπος της Νομικής Υπηρεσίας παρέστη αντ' αυτών, χωρίς να διευκρινίζεται αν παρέστη υπό την ιδιότητα του τακτικού μέλους ή του παρατηρητή. Συναφώς, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι η ΣΕΠ, υπό τη σύνθεση του 2001, αξιολόγησε πολύ θετικότερα τα προσόντα ορισμένων υποψηφίων (ειδικότερα της P. Winther και της I. De Simone-Diehl) απ' ό,τι η επιτροπή υπό τη σύνθεση του 1998.
- 24 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι –όπως άλλωστε επιβεβαίωσε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση– η σύνθεση της ΣΕΠ που ορίστηκε για την περίοδο προαγωγών του 1998 παρέμεινε αμετάβλητη από του καθορισμού της με την απόφαση της 26ης Μαΐου 1998 και έως τη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001. Εξάλλου, καμία διάταξη του ΚΥΚ ή της εσωτερικής οδηγίας δεν απαιτούσε η νέα συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος, η οποία κατέστη αναγκαία κατόπιν της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001, να γίνει από τα ίδια μέλη της ΣΕΠ τα οποία συνήλθαν στις 30 Ιουνίου 1998, εφόσον επρόκειτο για μέλη τα οποία ορίστηκαν όλα δεόντως με την απόφαση της 26ης Μαΐου 1998.
- 25 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο διορισμός τακτικών και αναπληρωματικών μελών στη ΣΕΠ αποσκοπεί στη διευκόλυνση της συνέχειας των εργασιών της ΣΕΠ και της συγκλήσεώς της παρά το τυχόν κώλυμα ή τη μη διαθεσιμότητα ορισμένων μελών της. Από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της 19ης Ιουνίου 2001 προκύπτει ότι κλήθηκαν τέσσερα μέλη διορισμένα από την επιτροπή προσωπικού αλλά παρουσιάστηκαν μόνο δύο. Συνεπώς, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001 ήταν παράτυπη ή ότι το Κοινοβούλιο παραβίασε την αρχή της ίσης εκπροσωπήσεως λόγω του γεγονότος και μόνον ότι ορισμένοι εκπρόσωποι διορισμένοι από την επιτροπή προσωπικού, δεόντως κληθέντες, παρέλειψαν να συμμετάσχουν στη συνεδρίαση. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί επίσης ότι, εξαιρέσει ενός αναπληρωματικού μέλους, ήτοι της T. Fihl, που είχε διοριστεί από την ΑΔΑ, και του H. Von Herten, εκπροσώπου της Νομικής Υπηρεσίας, ο οποίος παρέστη στη συνεδρίαση για να εξηγήσει την απόφαση της 8ης Μαΐου 2001, όλοι όσοι μετέσχαν στη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001 συμμετέσχαν και στη συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 1998. Όσον

αφορά το επιχείρημα περί απουσίας παρατηρητών κατά τη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η παρουσία τους δεν απαιτείται από την εσωτερική οδηγία. Εξάλλου, ο προσφεύγων περιορίζεται να επισημάνει την απουσία αυτή, χωρίς να αποδεικνύει την παραμικρή βλάβη εξ αιτίας της.

- 26 Όσον αφορά την υποτιθέμενη διαφορά ως προς την αξιολόγηση ορισμένων υποψηφίων κατά τη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001 σε σχέση προς την αξιολόγηση που έγινε κατά τη συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 1998, πρέπει να σημειωθεί ότι το έργο της αξιολογήσεως είναι, εξ ορισμού, συγκριτικής φύσεως και, επομένως, η αξιολόγηση αυτή αναγκαστικά εξελίσσεται αναλόγως της αλλαγής των ατόμων που αποτελούν το αντικείμενο της συγκρίσεως. Στις 19 Ιουνίου 2001, η ΣΕΠ συνέκρινε τα προσόντα των εν λόγω δύο υπαλλήλων (βλ. ανωτέρω σκέψη 23) με τα προσόντα του προσφεύγοντος, ενώ, στις 30 Ιουνίου 1998, ο προσφεύγων είχε παρανόμως παραλειφθεί από τη συγκριτική εξέταση, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο με την απόφαση της 8ης Μαΐου 2001.
- 27 Στα υπομνήματά του, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, κατά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, της εσωτερικής οδηγίας, η ΑΔΑ δεν διόρισε αναπληρωματικά μέλη της ΣΕΠ για την περίοδο προαγωγών 1998. Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων αναγνώρισε ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν ήταν, στην πραγματικότητα, ακριβής. Από την απόφαση της 26ης Μαΐου 1998 προκύπτει ότι ορίστηκαν επτά αναπληρωματικά μέλη, εκ των οποίων τέσσερα ορίστηκαν από την ΑΔΑ και τρία από την επιτροπή προσωπικού. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι η σύνθεση της ΣΕΠ ήταν, εν πάση περιπτώσει, αντικανονική καθόσον τα αναπληρωματικά μέλη δεν είχαν δικαίωμα να συμμετάσχουν παρά μόνο σε περίπτωση κωλύματος των τακτικών μελών. Συναφώς, αρκεί η παρατήρηση ότι από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της 19ης Ιουνίου 2001 προκύπτει ότι τα δύο ορισθέντα από την ΑΔΑ αναπληρωματικά μέλη τα οποία μετέσχαν στη συνεδρίαση αυτή παρέστησαν ως αναπληρωτές των δύο τακτικών μελών που είχε ορίσει η ΑΔΑ. Η παρουσία τους στη συνεδρίαση οφειλόταν στα κωλύματα των δύο εν λόγω τακτικών μελών.
- 28 Δεύτερον, ο προσφεύγων αμφισβητεί τη νομιμότητα των προσθέτων πρακτικών της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 (βλ. ανωτέρω σκέψη 10). Υποστηρίζει, αφενός, ότι, κατά παράβαση του υπ' αριθ. 7 ενημερωτικού σημειώματος το οποίο περιγράφει τις εφαρμοστέες επί των προαγωγών διαδικασίες και το οποίο κοινοποιήθηκε στο προσωπικό του Κοινοβουλίου στις 18 Οκτωβρίου 1995 (στο εξής: ενημερωτικό σημείωμα), ο Γενικός Γραμματέας υπέβαλε εκ νέου το ζήτημα στη ΣΕΠ (βλ.

ανωτέρω σκέψη 9). Κατά τον προσφεύγοντα, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου όφειλε να εκδώσει την απόφασή του βάσει των πρακτικών όπως αυτά εγκρίθηκαν στις 17 Ιουλίου 2001, δηλαδή προτού καταρτισθούν τα πρόσθετα πρακτικά.

- 29 Εξάλλου, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι τα πρόσθετα πρακτικά φέρουν μόνον την υπογραφή του προέδρου της ΣΕΠ και όχι εκείνη του γραμματέα. Προσθέτει ότι το χρονικό διάστημα που διέρρευσε μεταξύ της συνεδρίασεως της 19ης Ιουνίου 2001 και της εγκρίσεως των προσθέτων πρακτικών, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, δεν ήταν εύλογο.
- 30 Αφετέρου, κατά τον προσφεύγοντα, ακόμα και αν υποθεθεί ότι ο Γενικός Γραμματέας είχε δικαίωμα να παραπέμψει εκ νέου ένα ζήτημα ενώπιον της ΣΕΠ, η εν λόγω επιτροπή όφειλε να εκδώσει τη «νέα γνωμοδότησή» της με τον ίδιο τρόπο και με τις ίδιες εγγυήσεις όπως και την πρώτη και να οργανώσει σχετική συνεδρίαση και συζήτηση. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι τα στοιχεία και οι κρίσεις που περιλαμβάνονται στα πρόσθετα πρακτικά δεν προσκομίστηκαν κατά τη συνεδρίαση της ΣΕΠ της 19ης Ιουνίου 2001. Κατά τον προσφεύγοντα, οι θέσεις που διατυπώνονται στο έγγραφο αυτό σχετικά με τον προσφεύγοντα, τον C. Chopin, την P. Winther και την I. De Simone-Diehl είναι «πιο εξειδικευμένες και καθοριστικές για το ζήτημα της προαγωγής» από αυτές που εκτίθενται στα πρώτα πρακτικά, η δε σύγκριση μεταξύ των διαφόρων αυτών υπαλλήλων γίνεται κατά τρόπο διαφορετικό από αυτόν των πρώτων πρακτικών. Στην πραγματικότητα, τα πρόσθετα πρακτικά συντάχθηκαν από συνεργάτη του Γενικού Γραμματέα με μοναδικό στόχο τη δικαιολόγηση της αποφάσεως περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος.
- 31 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η ΑΔΑ έχει δικαίωμα, αν όχι καθήκον, να ζητήσει οποιοδήποτε συμπληρωματικό έγγραφο και οποιαδήποτε διευκρίνιση θεωρεί χρήσιμη ή αναγκαία ώστε να μπορέσει να αξιολογήσει αντικειμενικά και με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια τις βαθμολογίες των προαγώγιμων υπαλλήλων, καθώς και τα λοιπά προσόντα τους. Με το από 27 Αυγούστου 2001 έγγραφό του, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου κάλεσε απλώς τη ΣΕΠ να του εξηγήσει αναλυτικότερα τη γνώμη την οποία εξέφρασε κατά τη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001 σχετικά με τη συγκριτική αξιολόγηση των προσόντων του προσφεύγοντος σε σχέση προς τους δύο άλλους εμπλεκόμενους υπαλλήλους, προκειμένου να τον διευκολύνει να λάβει τη δική του απόφαση σχετικά με τα προσόντα των υπαλλήλων αυτών, λαμβάνοντας υπόψη τη γνωμοδότηση αυτή και τις εκθέσεις βαθμολογίας των εν

λόγω υπαλλήλων. Δεδομένου ότι επρόκειτο για αναλυτικότερη έκθεση και διευκρίνιση της αξιολογήσεως που είχε ήδη γίνει κατά τη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001, ο πρόεδρος της ΣΕΠ είχε το δικαίωμα να αναποκριθεί στο αίτημα του Γενικού Γραμματέα καταρτίζοντας πρόσθετα πρακτικά, εφόσον τα πρακτικά υποβλήθηκαν προηγουμένως στα μέλη της ΣΕΠ που μετέσχαν στη συνεδρίαση και εγκρίθηκαν από αυτά.

- 32 Όσον αφορά τα λοιπά στοιχεία που επικαλείται ο προσφεύγων (βλ. ανωτέρω σκέψη 29), το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, σύμφωνα με τα επιχειρήματα του Κοινοβουλίου, αρκεί η διαπίστωση, πρώτον, ότι καμία διάταξη του ΚΥΚ ή της ρυθμίσεως που διέπει τις διαδικασίες της ΣΕΠ δεν απαιτεί να υπογράφονται τα πρακτικά και από τον πρόεδρο και όχι από τον γραμματέα. Δεύτερον, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι το χρονικό διάστημα μεταξύ της συνεδρίασεως της 19ης Ιουνίου 2001 και της εγκρίσεως των προσθέτων πρακτικών, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 (συμπεριλαμβανομένης της περιόδου των θερινών διακοπών), δεν μπορεί να θεωρηθεί μη εύλογο ή δυνάμενο να θέσει υπό αμφισβήτηση το ότι όλα τα μέλη της ΣΕΠ που μετέσχαν στη συνεδρίαση συμφωνούσαν με τις πρόσθετες εξηγήσεις και διευκρινίσεις που παρασχέθηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο στην ΑΔΑ.

- 33 Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι η γνωμοδότηση της ΣΕΠ δεν εξετάστηκε από κοινού από τον Γενικό Γραμματέα και τους γενικούς διευθυντές, κατά παράβαση του ενημερωτικού σημειώματος, το οποίο προβλέπει τα εξής:

«Μετά τις συνεδριάσεις των επιτροπών προαγωγών: Ο Γενικός Γραμματέας και οι γενικοί διευθυντές εξετάζουν τις γνωμοδοτήσεις του επιτροπών προαγωγών. Στο στάδιο αυτό, ο Γενικός Γραμματέας συγκεντρώνει τις παρατηρήσεις των γενικών διευθυντών [...]».

- 34 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Η διαβούλευση με τους γενικούς διευθυντές την οποία προβλέπει το ενημερωτικό σημείωμα εφαρμόζεται στο πλαίσιο της γενικής διαδικασίας προαγωγών, καθόσον μπορεί να συμβάλει στη σφαιρική αξιολόγηση των προσόντων πολυαριθμών υπαλλήλων διασκορπισμένων στις διάφορες διευθύνσεις του οργάνου. Όμως, στην προκειμένη περίπτωση, μόνον η συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος με εκείνα των ήδη προαχθέντων υπαλλήλων ήταν απαραίτητη για την εκτέλεση της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ήταν περιττό να ζητηθεί η γνώμη των γενικών διευθυντών.

Επί του δευτέρου σκέλους

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 35 Όσον αφορά το βάσιμο της αξιολογήσεως των προσόντων του στο πλαίσιο της συγκριτικής εξετάσεως που διεξήχθη σε εκτέλεση της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001, ο προσφεύγων προσάπτει, καταρχάς, στο Κοινοβούλιο ότι υπερέβη το περιθώριο εκτιμήσεως που επιτρέπει το άρθρο 45 του ΚΥΚ. Εκτιμά ότι, λόγω της αποφάσεως αυτής, το περιθώριο εκτιμήσεως που διέθετε η ΑΔΑ ήταν στην προκειμένη περίπτωση περιορισμένο. Προς στήριξη της αιτιάσεως αυτής, ο προσφεύγων επικαλείται διάφορα στοιχεία.
- 36 Αφενός, ο προσφεύγων επικρίνει τον τρόπο με τον οποίο το Κοινοβούλιο εφάρμοσε το σύστημα χορηγήσεως μονάδων. Παρατηρεί, ειδικότερα, ότι το Κοινοβούλιο, κατά την περίοδο προαγωγών 1998, προήγαγε στον βαθμό Α 4 δύο υποψηφίους οι οποίοι ωστόσο, όσον αφορά τα προσόντα τους, είχαν συγκεντρώσει βαθμολογία χαμηλότερη από τη δική του (59 μονάδες), ήτοι την P. Winther (58,75 μονάδες) και την I. De Simone-Diehl (58 μονάδες).
- 37 Αφετέρου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η σχετική με αυτόν σύσταση της Γενικής Διευθύνσεως στην οποία υπάγεται είναι πολύ περισσότερο εγκωμιαστική από εκείνες που αφορούν τις P. Winther και I. De Simone-Diehl. Ομοίως, η σύσταση για τον C. Chicco, ο οποίος συγκέντρωσε την ίδια βαθμολογία με τον προσφεύγοντα (59 μονάδες), ήταν «απολύτως ουδέτερη». Ο προσφεύγων προσθέτει ότι η «τελική βαθμολογία» που συγκέντρωσε, και η οποία λαμβάνει υπόψη τους παράγοντες της ηλικίας και της αρχαιότητας, ήτοι 71 μονάδες, ήταν υψηλότερη από εκείνη των P. Winther και I. De Simone-Diehl (70,75 μονάδες εκάστη).
- 38 Γενικότερα, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η ΣΕΠ δεν παρουσίασε κατά τρόπο αντικειμενικό τις κρίσεις που περιέχουν οι εκθέσεις βαθμολογίας και οι συστάσεις που αφορούν τους διαφόρους υποψηφίους.
- 39 Επιπλέον, κατά τον προσφεύγοντα, λαμβανομένων υπόψη των ποιοτικών περιορισμών του σημείου 2 της εσωτερικής οδηγίας, πραγματική διακριτική ευχέρεια διαθέτει η ΑΔΑ και όχι η ΣΕΠ.

- 40 Ο προσφεύγων επικρίνει επίσης το ότι, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της 19ης Ιουνίου 2001, η ΣΕΠ, αντί να προβεί σε νέα συγκριτική εξέταση όλων των ενδιαφερομένων υπαλλήλων, τον συνέκρινε χωριστά με κάθε ένα προαχθέντα, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα προσόντα του ήταν κατώτερα ή, τουλάχιστον, όχι ανώτερα. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι το Κοινοβούλιο, στην επίδικη απόφαση, έλαβε υπόψη του ότι ο ίδιος προήχθη το 2000 και επικρίνει το ότι η ΣΕΠ δεν κατένειμε τις 22 επιπλέον μονάδες για τις οποίες κάνει λόγο η εσωτερική οδηγία.
- 41 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι διάφορες αιτιάσεις που εκτίθενται ανωτέρω, ιδίως στις σκέψεις 36 και 37, καταδεικνύουν την άρνηση του Κοινοβουλίου να συμμορφωθεί προς την απόφαση της 8ης Μαΐου 2001, κατά παράβαση του άρθρου 233 ΕΚ. Προσθέτει ότι από τις ίδιες αιτιάσεις προκύπτει ότι η συγκριτική εξέταση των προσόντων που πραγματοποιήθηκε μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής ήταν «απλώς εικονική», καθώς το Κοινοβούλιο είχε αποφασίσει να μην τον προαγάγει, «εκδικούμενο» έτσι τον προσφεύγοντα για το γεγονός ότι είχε επιτύχει να θέσει υπό αμφισβήτηση το σύννομο των προαγωγών για την περίοδο 1998. Με τον τρόπο αυτόν, το Κοινοβούλιο ενήργησε κατά καταστρατήγηση διαδικασίας και κατάχρηση εξουσίας.
- 42 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, καταρχάς, ότι έκανε εύλογη χρήση της διακριτικής ευχέρειας την οποία διαθέτει δυνάμει του άρθρου 45 του ΚΥΚ. Υπενθυμίζει ότι η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στο θέμα των προαγωγών και ότι, στον τομέα αυτόν, ο κοινοτικός δικαστής πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο του κατά πόσον η διοίκηση παρέμεινε εντός ευλόγων ορίων και δεν χρησιμοποίησε την εξουσία της κατά τρόπο προδήλως λανθασμένο (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Απριλίου 1983, 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1245, σκέψη 9). Προς στήριξη της θέσεώς του, το Κοινοβούλιο επικαλείται διάφορα στοιχεία.
- 43 Αφενός, το Κοινοβούλιο υπενθυμίζει ότι ο ΚΥΚ δεν προβλέπει απόλυτο δικαίωμα των υπαλλήλων για προαγωγή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Φεβρουαρίου 1994, T-3/92, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, I-A-23 και II-83, σκέψη 50). Η βαθμολογία των υπαλλήλων αποτελεί ένα μόνον από τα στοιχεία που συνεκτιμά η ΑΔΑ κατά την αξιολόγηση και θα ήταν λάθος – στο οποίο υποπίπτει, εν προκειμένω, ο προσφεύγων– να συναρτάται η κρίση επί των προαγωγών αποκλειστικά με τη σύγκριση των αντιστοιχών βαθμολογιών.

- 44 Αφετέρου, κατά το Κοινοβούλιο, οι συστάσεις των γενικών διευθυντών περιλαμβάνουν μεν και άλλα χρήσιμα στοιχεία, ούτε όμως αυτές συνιστούν, από μόνες τους, το μοναδικό κριτήριο αξιολογήσεως. Εξάλλου, η ΣΕΠ ουδέποτε έκρινε ότι τα προσόντα του προσφεύγοντος ήταν ισοδύναμα με εκείνα του C. Chicco, αλλ' απλώς διαπίστωσε ότι «δεν διαθέτει στοιχεία που να της επιτρέπουν να αποφανθεί ότι ο [προσφεύγων] διαθέτει προσόντα υψηλότερα αυτών του C. Chicco» (σημείο 2 των πρακτικών της συνεδριάσεως της 19ης Ιουνίου 2001). Το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι η εκ μέρους του προσφεύγοντος κρίση σχετικά με τα προσόντα των προαγώγιμων υπαλλήλων είναι αυθαίρετη και υποκειμενική και διατυπωμένη όπως τον βολεύει.
- 45 Το Κοινοβούλιο υπογραμμίζει, γενικότερα, την ασυνέπεια της επιχειρηματολογίας του προσφεύγοντος, ο οποίος, ενώ του προσάπτει ότι έλαβε υπόψη του, κατά την αξιολόγηση των C. Chicco και I. De Simone-Diehl, και άλλα στοιχεία πέραν των αποκλειστικά συνδεδεμένων με τη βαθμολογία, το επικρίνει ότι δεν έλαβε υπόψη τη σύσταση που αφορούσε τον ίδιο. Ο ισχυρισμός αυτός αμφισβητείται, άλλωστε, από το Κοινοβούλιο.
- 46 Εξάλλου, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η ΣΕΠ διαθέτει την ίδια με την ΑΔΑ εξουσία εκτιμήσεως. Υποστηρίζει ότι η χρησιμοποίηση των 22 επιπλέον μονάδων είναι καθαρά προαιρετική και επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια της ΣΕΠ, η οποία δεν έκανε χρήση των επιπλέον μονάδων ούτε κατά την περίοδο προαγωγών 1998 ούτε κατά τη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 2001. Κατά συνέπεια, κανένας λόγος ακυρότητας δεν μπορεί να αντληθεί από τη μη χρησιμοποίηση των 22 αυτών μονάδων.
- 47 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι η απόφαση της 3ης Μαΐου 2001 δεν ακύρωσε το σύνολο των προαγωγών του 1998. Η απόφαση αυτή δεν επέβαλε την «εκ του μηδενός» επανάληψη της διαδικασίας προαγωγών, αλλά μόνον τη σύγκριση των προσόντων του προσφεύγοντος με αυτά των προαχθέντων υπαλλήλων, προκειμένου να διαπιστωθεί κατά πόσον ο προσφεύγων έπρεπε ή όχι να προαχθεί κατά την περίοδο προαγωγών 1998. Το Κοινοβούλιο διευκρινίζει ότι η ΣΕΠ συνέκρινε τα προσόντα του προσφεύγοντος τόσο με εκείνα των προαχθέντων κατά την περίοδο προαγωγών 1998 υπαλλήλων όσο και με τα προσόντα των υπαλλήλων που δεν προήχθησαν μεν, αλλά που είχαν συγκεντρώσει ίσες ή και περισσότερες μονάδες από αυτές του προσφεύγοντος, προτού καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν μπορούσε να τον προτείνει για προαγωγή κατά την περίοδο εκείνη.

48 Δεύτερον, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι ο προσφεύγων ερμηνεύει εσφαλμένα τόσο το άρθρο 233 ΕΚ όσο και το περιεχόμενο της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001. Το άρθρο αυτό υποχρεώνει το Κοινοβούλιο να συμμορφώνεται προς τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου, χωρίς, ωστόσο, να τάσσει αποκλειστική προς τούτο προθεσμία. Η απόφαση της 8ης Μαΐου 2001 ακύρωσε την απόφαση του Κοινοβουλίου περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος κατά την περίοδο προαγωγών 1998 για τυπικές πλημμέλειες και ουδόλως διέταξε την προαγωγή του προσφεύγοντος στον βαθμό Α 4 (προμνησθείσα απόφαση Latham κατά Επιτροπής).

49 Τρίτον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η ΣΕΠ προέβη σε λεπτομερή εξέταση των εκθέσεων βαθμολογίας και των άλλων προσόντων, όπως αυτά προκύπτουν από τις συστάσεις για το σύνολο των προαγώγιμων κατά την περίοδο προαγωγών 1998 υπαλλήλων. Ο Γενικός Γραμματέας όχι μόνον εξέτασε προσεκτικά τα πρακτικά της ΣΕΠ, αλλά ζήτησε και διευκρινίσεις καθώς και να του διαβιβαστούν οι εκθέσεις βαθμολογίας του προσφεύγοντος και των υπαλλήλων οι οποίοι είχαν μεν προαχθεί, έχοντας όμως συγκεντρώσει στις αντίστοιχες εκθέσεις τους βαθμολογία ίση με τη βαθμολογία του προσφεύγοντος ή χαμηλότερη από αυτή. Το Κοινοβούλιο θεωρεί αβάσιμες τις αιτιάσεις του προσφεύγοντος περί καταστρατηγήσεως διαδικασίας και καταχρήσεως εξουσίας.

– Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

50 Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του παρόντος λόγου ακυρώσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η επίδικη απόφαση δεν ελήφθη μετά από πραγματική συγκριτική εξέταση των προσόντων του σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 45 του ΚΥΚ.

51 Πρέπει εξαρχής να παρατηρηθεί ότι η επίκληση του άρθρου 233 ΕΚ προς στήριξη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως βασίζεται σε εσφαλμένη αντίληψη όσον αφορά την έννοια του άρθρου αυτού. Κατά το εν λόγω άρθρο, το όργανο του οποίου μια πράξη ακυρώθηκε από τον κοινοτικό δικαστή οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της εν λόγω δικαστικής αποφάσεως.

52 Κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να συμμορφωθεί με την απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, το κοινοτικό όργανο υποχρεούται να σεβαστεί όχι μόνον το διατακτικό της αποφάσεως, αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και που συνιστά το αναγκαίο του στήριγμα, υπό την έννοια ότι είναι

απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια αυτού που κρίθηκε με το διατακτικό (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Απριλίου 1988, 97, 193, 99 και 215/86, Αστερίς κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2182, σκέψη 27, και της 3ης Οκτωβρίου 2000, C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8147, σκέψη 81).

- 53 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, με την απόφαση της 8ης Μαΐου 2001, η απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1998 περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος κατά την περίοδο προαγωγών 1998 ακυρώθηκε με την αιτιολογία ότι τόσο η διαδικασία ενώπιον της ΣΕΠ όσο και η διαδικασία ενώπιον της ΑΔΑ δεν ήταν σύννομες καθόσον δεν περιελάμβαναν συγκριτική εξέταση των προσόντων όλων των προαγώγιμων υπαλλήλων. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι η ΣΕΠ παρέβη το άρθρο 45 του ΚΥΚ, καθόσον είχε επιτρέψει να αποτελέσουν οι συστάσεις των γενικών διευθύνσεων και, ειδικότερα, η σειρά προτεραιότητάς τους τη βάση επί της οποίας πραγματοποιήθηκε σύγκριση περιοριζόμενη σε ορισμένους από τους εν λόγω υπαλλήλους, αντί να αποτελέσουν συμπληρωματικό πληροφοριακό στοιχείο το οποίο έπρεπε να ληφθεί υπόψη (βλ. απόφαση της 8ης Μαΐου 2001, σκέψεις 41 και 45).
- 54 Ωστόσο, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η απόφαση της 8ης Μαΐου 2001 δεν επιβάλλει την προαγωγή του προσφεύγοντος. Προς εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, το Κοινοβούλιο ήταν υποχρεωμένο να λάβει νέα απόφαση έναντι του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της περιόδου προαγωγών 1998 και, προς τούτο, να προβεί σε συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 45 του ΚΥΚ.
- 55 Πρέπει, επίσης, να παρατηρηθεί ότι μόνον η απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1998 περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος ακυρώθηκε με την απόφαση της 8ης Μαΐου 2001. Συνεπώς, δικαίως θεώρησε το Κοινοβούλιο ότι οι προαγωγές στις οποίες προέβη κατά την περίοδο προαγωγών 1998 παρέμεναν ισχυρές.
- 56 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι το Κοινοβούλιο, κατόπιν της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001, εξέδωσε νέα απόφαση, ήτοι την επίδικη, το βάσιμο του παρόντος λόγου ακυρώσεως εξαρτάται από την εξέταση του κατά πόσον η επίδικη απόφαση ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 45 του ΚΥΚ.

- 57 Όσον αφορά, καταρχάς, τις επικρίσεις που διατυπώνει ο προσφεύγων κατά της νέας εξετάσεως στην οποία προέβησαν η ΣΕΠ και η ΑΔΑ κατόπιν της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001 (βλ. ανωτέρω σκέψεις 35 έως 39), πρέπει εξ αρχής να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ο ΚΥΚ δεν απονέμει απόλυτο δικαίωμα προαγωγής στους υπαλλήλους, έστω και αν πληρούν όλες τις προϋποθέσεις για να προαχθούν (προμνησθείσα απόφαση Latham κατά Επιτροπής, σκέψη 50, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουνίου 1996, T-262/94, Baiwir κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-257 και II-739, σκέψη 67).
- 58 Επίσης κατά τη νομολογία, για τη συγκριτική εξέταση των προσόντων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο αποφάσεως περί προαγωγής προβλεπομένης στο άρθρο 45 του ΚΥΚ, η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και, στον τομέα αυτό, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή πρέπει να περιορίζεται στο αν η διοίκηση, λαμβανομένων υπόψη των μέσων που την οδήγησαν στην εκτίμησή της, παρέμεινε εντός μη δυναμένων να επικριθούν ορίων και δεν χρησιμοποίησε την εξουσία της κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την ΑΔΑ στην εκτίμησή της όσον αφορά τις ικανότητες και τα προσόντα των υπαλλήλων (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 8ης Μαΐου 2001, σκέψη 30, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 59 Από το γράμμα του άρθρου 45, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ προκύπτει σαφώς ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας προαγωγών, η ΑΔΑ υποχρεούται να πραγματοποιεί την επιλογή της βάσει συγκριτικής εξέτασεως των προσόντων των προαγώγιμων υπαλλήλων καθώς και των εκθέσεων βαθμολογίας τους. Προς τούτο, η ΑΔΑ διαθέτει την εκ του ΚΥΚ εξουσία να προβαίνει σε μια τέτοια εξέταση σύμφωνα με τη διαδικασία ή τη μέθοδο που κρίνει ως την πλέον προσηκουσα (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000, T-22/99, Rose κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-27 και II-115, σκέψη 55).
- 60 Δεν αμφισβητείται ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγών 1998, η ΑΔΑ πρόβλεψε τη δυνατότητα προαγωγής οκτώ υπαλλήλων στον βαθμό Α 4. Επομένως, ακόμα και αν επανελήφθη εξ ολοκλήρου η συγκριτική εξέταση των προσόντων των προαγώγιμων υπαλλήλων κατόπιν της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001, ο προσφεύγων μπορούσε να ελπίζει ότι θα προαχθεί μόνον αν, κατά το πέρασ της νέας αυτής εξετάσεως, διαπιστωνόταν ότι τα προσόντα του ήταν ανώτερα από εκείνα ενός τουλάχιστον από τους οκτώ υπαλλήλους που

προήχθησαν με την απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1998. Δεδομένου ότι η απόφαση της 8ης Μαΐου 2001 δεν ακύρωσε το σύνολο των προαγωγών αυτών, το Κοινοβούλιο είχε το δικαίωμα να περιοριστεί στη σύγκριση των προσόντων του προσφεύγοντος με εκείνα των οκτώ ήδη προαχθέντων υποψηφίων, μεριμνώντας, πάντως, να αποφύγει τις ίδιες παρατυπίες με εκείνες που διέπραξε το 1998. Πράγματι, ήταν περιττό να προβεί σε σύγκριση των προσόντων του προσφεύγοντος με εκείνα των λοιπών υποψηφίων που δεν προήχθησαν το 1998, καθόσον, ακόμα και αν η ΑΔΑ κατέληγε στο συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων διέθετε προσόντα ανώτερα από εκείνα ορισμένων από τους εν λόγω υποψηφίους, αυτό δεν θα επέτρεπε την προαγωγή του.

61 Από τη δικογραφία και, ιδίως, από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της ΣΕΠ της 19ης Ιουνίου 2001 προκύπτει ότι η ΣΕΠ προέβη σε λεπτομερή σύγκριση των προσόντων του προσφεύγοντος και τριάντα περίπου προαγώγιμων υπαλλήλων. Κατά την εξέταση αυτή, η οποία έγινε σε διάφορα στάδια, το Κοινοβούλιο εξέτασε τις εκθέσεις βαθμολογίας και άλλα στοιχεία σχετικά με τα προσόντα του προσφεύγοντος και των εν λόγω υπαλλήλων. Σε μια πρώτη φάση, η ΣΕΠ προέβη σε σύγκριση των προσόντων του προσφεύγοντος με εκείνα των οκτώ υπαλλήλων που προήχθησαν το 1998. Σε δεύτερη φάση, η ΣΕΠ συνέκρινε τα προσόντα του προσφεύγοντος με εκείνα τριών υπαλλήλων που δεν είχαν προχθεί αλλά προηγούνταν αυτού ή είχαν καταταγεί στην ίδια με αυτόν σειρά στον πίνακα των 54 προαγώγιμων υπαλλήλων για την περίοδο προαγωγών 1998, τον οποίο κατάρτισε ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και στον οποίο οι υπάλληλοι κατετάγησαν με φθίνουσα σειρά (βλ. απόφαση της 8ης Μαΐου 2001, σκέψη 36). Σε τρίτη φάση, η ΣΕΠ συνέκρινε τα προσόντα του προσφεύγοντος με εκείνα 20 από τους 42 μη προαχθέντες υπαλλήλους που έπονταν του προσφεύγοντος στον πίνακα αυτόν.

62 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, αντίθετα προς την εξέταση που πραγματοποιήθηκε το 1998, κατά τη συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος με εκείνα άλλων προαγώγιμων υπαλλήλων η οποία πραγματοποιήθηκε το 2001, η ΣΕΠ και η ΑΔΑ αξιολόγησαν προσεκτικά όλα τα κρίσιμα για τους σκοπούς της συγκρίσεως αυτής στοιχεία χωρίς να υπερβούν το επιτρεπόμενο από το άρθρο 45 του ΚΥΚ περιθώριο εκτιμήσεως. Από τα πρακτικά της 19ης Ιουνίου 2001 καθώς και από τα πρόσθετα πρακτικά προκύπτει ότι η ενδεδειγμένη εξέταση των εκθέσεων βαθμολογίας, συμπληρωθείσα από χρήσιμα στοιχεία που περιείχαν οι συστάσεις των γενικών διευθυντών, επέτρεψε στην ΑΔΑ να καταλήξει σε ισόρροπη εκτίμηση των προσόντων των διαφόρων υποψηφίων, μεταξύ των οποίων και ο προσφεύγων. Στην ουσία, με τις επικρίσεις τις οποίες διατυπώνει, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο απλώς να

υποκαταστήσει την ΑΔΑ στην εκτίμησή της, χωρίς να προσκομίζει απόδειξη περί προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως εκ μέρους της τελευταίας.

- 63 Συναφώς, ούτε οι διαφορές βαθμολογίας της τάξεως του 0,25 ή της 1 μονάδας (βλ. ανωτέρω σκέψη 36) ούτε η εκ μέρους του προσφεύγοντος εκτίμηση του περιεχομένου των εκθέσεων βαθμολογίας και των συστάσεων (βλ. ανωτέρω σκέψεις 37 και 38) συνιστούν απόδειξη περί της υπάρξεως τέτοιων σφαλμάτων. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η συγκριτική εξέταση των προσόντων που πραγματοποιήθηκε με την ευκαιρία αυτή ουδόλως ήταν «απλώς εικονική» ή ένα είδος «εκδικήσεως» του Κοινοβουλίου, αλλά ότι, κατά την εξέταση αυτή, τηρήθηκαν σχολαστικώς και λεπτομερώς όλες οι επιταγές του άρθρου 45 του ΚΥΚ.
- 64 Όσον αφορά τη μη κατανομή των 22 επιπλέον μονάδων, αρκεί να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2 της εσωτερικής οδηγίας (βλ. ανωτέρω σκέψη 3), η χορήγηση των μονάδων αυτών είναι καθαρά προαιρετική και παραμένει στη διακριτική ευχέρεια της ΣΕΠ και της ΑΔΑ, οι οποίες, επομένως, δεν ήταν υποχρεωμένες να τις χρησιμοποιήσουν, όπως συνέβη κατά την περίοδο προαγωγών 1998.
- 65 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.

- 66 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η επίδικη απόφαση χαρακτηρίζεται από «γενικολογία» και «αοριστία» και δεν περιέχει κανένα «στοιχείο συγκρίσεως με τους προαχθέντες κατά την περίοδο προαγωγών 1998 υπαλλήλους». Εξ αυτών συνάγει ότι το Κοινοβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως.
- 67 Το Κοινοβούλιο δεν δέχεται ότι παρέβη την υποχρέωση αυτή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 68 Όπως ορθώς υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, κατά πάγια νομολογία η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να αιτιολογεί στους αποκλεισθέντες υποψηφίους τις σχετικές με προαγωγές αποφάσεις της. Αντιθέτως, το κοινοτικό όργανο είναι υποχρεωμένο να αιτιολογήσει την απόφασή του περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως υποβληθείσας δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ από μη προαχθέντα υποψήφιο (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Μαΐου 1997, Τ-6/96, Κονταργύρης κατά Συμβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. Ι-Α-119 και ΙΙ-357, και της 20ής Φεβρουαρίου 2002, Τ-117/01, Παργα κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. Ι-Α-27 και ΙΙ-121, σκέψη 25).
- 69 Στο έγγραφο της 12ης Μαρτίου 2002 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου εξηγεί ότι τα προσόντα του προσφεύγοντος συγκρίθηκαν με εκείνα των υπαλλήλων που προήχθησαν στον βαθμό Α 4 και περιγράφει τη διαδικασία που ακολούθησαν η ΣΕΠ και η ΑΔΑ σε εκτέλεση της αποφάσεως της 8ης Μαΐου 2001, αναφερόμενος στο ότι η εν λόγω επιτροπή υπέβαλε τα πορίσματά της στον Γενικό Γραμματέα στις 19 Ιουνίου και 11 Σεπτεμβρίου 2001. Βεβαιώνει ότι ο τελευταίος έλαβε την απόφασή του βάσει «όχι μόνον των βαθμολογιών που περιείχονταν στις εκθέσεις βαθμολογίας, αλλά και άλλων αντικειμενικών στοιχείων» και θεωρεί ότι οι εργασίες της ΣΕΠ «κατέδειξαν ότι δεν υπήρξε προδήλως πεπλανημένη εκτίμηση όσον αφορά τη σύγκριση των προσόντων σας με εκείνα των άλλων υπαλλήλων που προήχθησαν κατά την περίοδο προαγωγών 1998».
- 70 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, τα στοιχεία και οι διευκρινίσεις που παρασχέθηκαν στον προσφεύγοντα κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία συνιστούν επαρκή αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως. Του επέτρεψαν να εκτιμήσει το βάσιμο της αποφάσεως αυτής και να ασκήσει την αναγκαία για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων και συμφερόντων του προσφυγή. Εξάλλου, καθιστούν δυνατό τον εκ μέρους του Πρωτοδικείου έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως αυτής.
- 71 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το Κοινοβούλιο δεν παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως.
- 72 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 73 Ο προσφεύγων ζητεί την αποκατάσταση της υλικής ζημίας που έχει υποστεί ή πρόκειται να υποστεί στο μέλλον εξ αιτίας της επίδικης αποφάσεως. Η ζημία που έχει υποστεί συνίσταται στο ότι η προαγωγή του στον βαθμό Α 4 καθυστέρησε και, κατά συνέπεια, ο ίδιος στερήθηκε τη διαφορά των αποδοχών που αντιστοιχούν στον βαθμό αυτόν για τα έτη 1998 και 1999. Η μελλοντική του ζημία θα συνίσταται στο «μειονέκτημα έναντι των προαχθέντων το 1998 συναδέλφων του» για την πρόσβαση στον βαθμό Α 3. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που του προξένησε η επίδικη απόφαση.
- 74 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να του καταβάλει το ποσό των 12 500 ευρώ προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας, επαφίεται δε στην κρίση του Πρωτοδικείου όσον αφορά την ηθική βλάβη.
- 75 Το Κοινοβούλιο υπενθυμίζει ότι, δυνάμει των κοινών στα κράτη μέλη γενικών αρχών του δικαίου, προκειμένου να θεμελιωθεί αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να συντρέχουν τρεις προϋποθέσεις, ήτοι η ύπαρξη ζημίας, παράνομη συμπεριφορά και αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς αυτής και της ζημίας. Εκτιμά ότι δεν παρέβη κανένα κανόνα δικαίου εν προκειμένω και, συνεπώς, δεν πληρούται η προϋπόθεση της παράνομης συμπεριφοράς.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 76 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η ευθύνη της Κοινότητας προϋποθέτει τη σύμπτωση ενός συνόλου προϋποθέσεων όσον αφορά την παράνομη συμπεριφορά που προσάπτεται στα κοινοτικά όργανα, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1987, 111/86, Delanche κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 5338, σκέψη 30, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1992, T-165/89, Plug κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-367, σκέψη 115).

77 Δεδομένου ότι η προϋπόθεση της παράνομης συμπεριφοράς δεν πληρούται εν προκειμένω, καθόσον κανένας από τους λόγους ακυρώσεως, τους μόνους που προέβαλε ο προσφεύγων προς στήριξη του αιτήματος αποζημιώσεως, δεν θεωρήθηκε βάσιμος, πρέπει να απορριφθεί και το αίτημα αποζημιώσεως.

Επί των ζητούμενων από τον προσφεύγοντα μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας

78 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να διατάξει την προσκόμιση, μεταξύ άλλων, των εγγράφων και στοιχείων που μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 18.

79 Κατά την έγγραφη διαδικασία, το Κοινοβούλιο προσκόμισε ορισμένα από τα έγγραφα και στοιχεία που ζήτησε ο προσφεύγων, αντιτάχθηκε όμως στο αίτημα αυτό κατά τα λοιπά.

80 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι διαφωτίστηκε επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας και ότι παρέλκει, κατά συνέπεια, η λήψη των ζητούμενων μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας.

81 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

82 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, κατά το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Στην υπό κρίση υπόθεση, κάθε διάδικος θα φέρει, συνεπώς, τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

García-Valdecasas

Lindh

Cooke

Δημοσιεύθηκε στο Λουξεμβούργο σε δημόσια συνεδρίαση της 2ης Μαρτίου 2004.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Η Πρόεδρος
P. Lindh